

УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Синецької Людмили Андріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 96 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI у редакції Закону України „Про забезпечення права на справедливий суд“ від 12 лютого 2015 року № 192–VIII

м. К и ї в
9 липня 2018 року
№ 210-2(I)/2018

Справа № 3-246/2018(3323/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Синецької Людмили Андріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 96 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 41–45, ст. 529) у редакції Закону України „Про забезпечення права на справедливий суд“ від 12 лютого 2015 року № 192–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., №№ 18–20, ст. 132).

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Синецька Л.А. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 58 Конституції України (конституційність) частину четверту статті 96 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI (далі – Закон № 2453) у редакції Закону України „Про забезпечення права на справедливий суд“ від 12 лютого 2015 року № 192–VIII (далі – Закон № 192), згідно з якою дисциплінарне стягнення до судді застосовується не пізніше трьох років із дня вчинення проступку без урахування часу тимчасової непрацездатності або перебування судді у відпустці.

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що у грудні 2014 року до Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції надійшли заяви координатора координаційної ради Коаліції молодіжних громадських організацій Черкаської області „Молода Черкащина“ Феофілової В.В., Закревської Є.О. та заступника прокурора Черкаської області Семенова В.В. про проведення спеціальної перевірки стосовно судді Чернобаївського районного суду Черкаської області Синецької Л.А. відповідно до Закону України „Про відновлення довіри до судової влади в Україні“ у зв’язку з постановленням нею 25 січня 2014 року ухвал про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою стосовно осіб, які були учасниками масових акцій протесту. У зв’язку із закінченням повноважень Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції листом за підписом секретаря цієї комісії від 29 лютого 2016 року вказані заяви про проведення перевірки стосовно судді Синецької Л.А. та пов’язані з їх розглядом документи надіслано для розгляду до Вищої ради юстиції.

Вища рада юстиції ухвалою від 21 липня 2016 року відкрила стосовно судді Чорнобаївського районного суду Черкаської області Синецької Л.А. дисциплінарну справу. Розглянувши цю справу, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя рішенням від 10 липня 2017 року притягнула суддю Синецьку Л.А. до дисциплінарної відповідальності та застосувала до неї дисциплінарне стягнення у виді подання про звільнення її з посади.

Не погоджуючись із цим рішенням Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, Синецька Л.А. оскаржила його до Вищої ради правосуддя. Своєю незгоду із вказаним рішенням Синецька Л.А. аргументувала, зокрема, тим, що, на її думку, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя неправильно застосувала строки притягнення її до дисциплінарної відповідальності. Вища рада правосуддя рішенням від 5 грудня 2017 року залишила вказане рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя без змін.

Велика Палата Верховного Суду постановою від 29 березня 2018 року скаргу Синецької Л.А. на рішення Вищої ради правосуддя від 5 грудня 2017 року залишила без задоволення. У своїй постанові Велика Палата Верховного Суду вказала на безпідставність доводів Синецької Л.А. про порушення Вищою радою правосуддя строків притягнення її до дисциплінарної відповідальності, зазначивши, що „після набрання чинності Законом № 2453–VI (у редакції Закону № 192–VIII) уповноважений орган має право вирішувати питання про притягнення судді до відповідальності за порушення присяги, в тому числі вчинені до набрання цим Законом чинності, протягом строку, встановленого частиною четвертою статті 96 зазначеного Закону“.

Автор клопотання вважає, що „при ухваленні вказаного рішення був застосований закон України, що суперечить Конституції України“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Згідно з Конституцією України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, законів (пункт 1 частини першої статті 150); Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹).

Стверджуючи про невідповідність частини четвертої статті 96 Закону № 2453 у редакції Закону № 192 частині першій статті 58 Конституції України, суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що „під час постановлення судового рішення судом не враховано строки притягнення до відповідальності слідчого судді Синецької Л.А.“ та вказує, що проступки, які стали підставою для порушення дисциплінарної справи, мали місце 25 січня 2014 року. При цьому автор клопотання посилається на частину четверту статті 87 Закону № 2453 у редакції до внесення змін Законом № 192, згідно з якою дисциплінарне стягнення до судді застосовується не пізніше шести місяців із дня відкриття Вищою кваліфікаційною комісією суддів України провадження в дисциплінарній справі, але не пізніше року з дня вчинення проступку, без урахування часу тимчасової непрацездатності або перебування судді у відпустці.

Згідно з частиною четвертою статті 96 Закону № 2453 у редакції Закону № 192 дисциплінарне стягнення до судді застосовується не пізніше трьох років із дня вчинення проступку без урахування часу тимчасової непрацездатності або перебування судді у відпустці. Аналізуючи зазначене положення Закону № 2453 автор клопотання робить висновок, що „з огляду на недопустимість зворотної дії закону в часі (стаття 58 Конституції України)

наведене нове правове регулювання не може бути застосовано до правовідносин відповідальності, які виникли до набрання ним чинності, тобто до 29 березня 2015 року“.

Таким чином, стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Закону, Синецька Л.А. фактично висловлює своє розуміння щодо того, положення якого саме закону мають застосовуватися до правовідносин, учасником яких вона є. Тобто скаржник порушує перед Конституційним Судом України питання правозастосування, а саме застосування Вищою радою правосуддя та Великою Палатою Верховного Суду частини четвертої статті 96 Закону № 2453 у редакції Закону № 192.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його компетенції; правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016, ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 15-у(II)/2018, від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі у цій частині згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. Згідно з Законом України „Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку

суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються (пункти 6, 7, 8 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Твердження суб'єкта права на конституційну скаргу про невідповідність частини четвертої статті 96 Закону № 2453 у редакції Закону № 192 частині першій статті 58 Конституції України базуються на аналізі постанови Великої Палати Верховного Суду від 29 березня 2018 року, оцінці судового рішення та висловленні незгоди з результатами застосування Великою Палатою Верховного Суду оспорюваних положень Закону № 2453 у редакції Закону № 192 у його справі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Синецька Л.А. не надала копій усіх документів і матеріалів, на які вона посилається, а також не вказала їх у переліку документів і матеріалів, що додаються до конституційної скарги.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 6, 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Синецької Людмили Андріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 96 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI у редакції Закону України „Про забезпечення права на справедливий суд“ від 12 лютого 2015 року № 192–VIII на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**